

Arrest

nr. 123 317 van 29 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 21 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Sierra Leoneans staatsburger te zijn van Timini afkomst. U bent op 20 november 1987 geboren in het Samu chiefdom in het Kambia district. Uw vader stierf toen u tien jaar was.

Toen u tien jaar was, na de dood van uw vader, werd u in Samu achternagezeten door leden van de Poro gemeenschap. U wist te ontkomen maar belandde in het ziekenhuis. U wilde na dit incident niet langer in het dorp blijven. Uw moeder bracht u daarom naar uw oom langs moederskant in Freetown. Hij voedde u vervolgens op. Ook uw moeder besloot om, samen met uw broers en zus, te verhuizen naar de stad Kambia.

Uw opa (langs vaderskant), het hoofd van de Poro society in Samu, kwam op 14 mei 2011 op bezoek bij u en uw oom in Freetown. Hij vertelde u dat u hem diende op te volgen in de Poro gemeenschap.

U vertelde dat u dit niet wilde. Uw oom hoorde uw opa vertellen over zijn opvolging en hij wilde ook niet dat u zich met Poro zou inlaten. U en uw oom praatten vervolgens niet meer over de Poro society.

Op 17 november 2011 vernam u dat uw opa was overleden. U diende naar het dorp te gaan voor de begrafenis. Uw oom zou u na drie dagen vervoegen. Toen u in het dorp arriveerde vroeg u uw tante waar de begrafenis was, ze zei dat uw overleden opa bij de soko bana was (nvdr leden van de Poro society). U ging met deze mensen mee om uw opa te begraven. U kon echter niet volledig mee omdat u niet geïnitieerd bent. Na een tijdje kwamen de mannen terug van de bush en keerden jullie terug richting het dorp. Er waren mannen die u aanspraken waardoor u er achter kwam dat deze mannen hadden getracht om u te initiëren wanneer u tien jaar was. U zei hen dat u naar de chieft wilde gaan. De mannen stemden hiermee in. De chieft zei u dat het niet mogelijk is om tegen de traditie in te gaan. U werd daarop vastgepakt en naar de bush gebracht. U werd vervolgens aan een paal vastgebonden en u moest een eed afleggen en ze vertelden u dat uw eerste zoon diende geofferd te worden. U verbleef een tijd in de bush. Nadat de meerderheid van de Poro mensen uit de bush waren en u achterbleef met twee mannen, besloot u om te doen alsof u uw toestemming gaf. U slaagde er vervolgens in om te ontsnappen en naar Freetown te gaan dankzij de hulp van pastoor Filip. Hij kon uw oom contacteren die vervolgens uw vertrek uit Sierra Leone regelde. Op 28 november 2011 vertrok u uit Sierra Leone. U arriveerde dezelfde dag in België. U vroeg de volgende dag, op 29 november 2011 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest de Poro gemeenschap omdat u bent weggelopen voor uw gedwongen initiatie en opvolging van uw overleden grootvader die het hoofd van de Poro was. Daarnaast wilde u uw zoon niet offeren.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw vrees jegens Poro niet geloofwaardig kan maken.

Zo verklaart u dat u, toen u tien jaar was, werd achternagezeten door mensen van Poro die u wilden initiëren. U wilde na dit incident niet langer in het dorp blijven en ging daarom naar uw oom in Freetown. Uw oom was op de hoogte van de reden van uw verblijf in Freetown. (zie gehoor CGVS, p 22)

Deze uitspraak strookt niet met uw volgende verklaringen: (1) U dacht dat u veilig was in Freetown omdat uw opa nog leefde en omdat u bij uw oom leefde. (zie gehoor CGVS, p 15) Indien u werkelijk dacht dat u veilig was zolang uw opa in leven was, is het niet geloofwaardig dat u naar Freetown bent verhuisd om u te beschermen tegen Poro. Daarnaast is het ook verwonderlijk dat u denkt dat u bij uw oom veilig bent omdat hij in Freetown woont. Wanneer de protection officer vraagt of uw oom speciale maatregelen trof om u te beschermen voor Poro, aangezien u eerder verklaarde dat Poro ook in Freetown voorkomt (zie gehoor CGVS, p 18, p 21), zegt u 'Hij bracht me op als islam. Het voornaamste dat hij deed is dat hij me als islam opvoedde. Hoe meer ik god vrees, hoe beter.' Het is verbijsterend dat u, na aandringen van de protection officer, geen pertinentere maatregelen kan opsommen die uw oom heeft getroffen om u voor Poro te behoeden, behalve het feit dat u dankzij hem in België bent en dat jullie er niet over nadenken. (zie gehoor CGVS, p 21-22) Ook hier komt uw statement dat jullie niet veel over Poro nadenken ongeloofwaardig over. Volgens uw verklaringen is Poro immers de reden waarom u bij uw oom verbleef. Bovendien blijkt dat uw oom tegen initiatie is gekant (zie gehoor CGVS, p 22) In deze context is het verbluffend dat u niet over Poro sprak met uw oom, zeker eens jullie wisten dat u uw opa diende op te volgen. (zie gehoor CGVS, p 18) (2) U verklaart initieel dat mensen van Poro iedereen kunnen meenemen. (zie gehoor CGVS, p 5) Het is in deze context onaannemelijk dat uw broers zich wel zouden kunnen verstoppen voor Poro (zie gehoor CGVS, p 14) en dus bij uw moeder bleven wonen. Uw verklaring 'ze wilden me eerst. Ik ben de oudste kleinzoon.' (zie gehoor CGVS, p 14) is ook hier niet overtuigend aangezien u eerder verklaarde dat Poro 'iedereen' neemt (zie supra) maar dat alleen u naar uw oom diende te verhuizen. (3) U beweert dat uw vader, die een lid was van Poro, niet wilde dat zijn kinderen ook lid zouden worden van Poro en dat uw moeder dit wist. (zie gehoor CGVS, p 23) Tevens zegt u dat de traditie, dat de oudste kleinzoon zijn vader dient op te volgen, gekend was bij de leden van de Poro society. (zie gehoor CGVS, p 16) In dit opzicht is het frappant dat uw vader geen maatregelen heeft getroffen om u voor Poro te beschermen of u heeft ingelicht over de Poro society. In dit licht is het ook frappant dat ook uw grootvader u niet beter informeerde over zijn opvolging en dat men u, nadat u naar Freetown verhuisd bent, niet gezocht heeft. Er dient immers te worden vastgesteld dat u gewag maakte van een poging tot initiatie toen u 10 jaar oud was en dat u pas in 2011, toen u 24 jaar was, opnieuw door de Poro-leden werd geviseerd met het oog op een initiatie. Voor iemand van wie verwacht wordt dat hij hoofd zou worden van een gemeenschap die duidelijk heel belangrijk is voor haar leden, is het niet aannemelijk dat ze die gedurende 14 jaar niet zouden trachten te overtuigen of zouden aanmanen om tot initiatie over te gaan.

U vermeldt, buiten het bezoek van uw opa in 2011, waarbij weinig sprake is van 'dwang', geen enkel ander moment waarop u zou aangemaand zijn de society te vervoegen.

Bovenstaande elementen maken reeds dat u uw vrees voor Poro niet geloofwaardig kan maken.

Verder slaagt u er niet in om uw gedwongen opvolging van uw opa, hoofd van de Poro, geloofwaardig te maken.

Zo verklaart u dat uw opa u op 14 mei 2011 had verteld dat u hem diende op te volgen. U alsook uw oom waren niet voor Poro te vinden. (zie gehoor CGVS, p 16) Binnen deze context valt niet te verzoenen dat u, (1) wanneer u naar de begrafenis van uw opa ging, op 17 november 2011, dat u niet heeft gedacht aan de mogelijkheid dat u zou kunnen worden geïnitieerd als u naar het dorp zou keren. (zie gehoor CGVS, p 18-19) Indien u werkelijk vreest voor de Poro society en de gedwongen opvolging van uw opa, daar u hiervoor ook daadwerkelijk uw land van herkomst verlaat om naar een vreemd land te gaan, mag immers verwacht worden dat u reeds in uw land van herkomst de mogelijke maatregelen heeft getroffen om u te beschermen tegen Poro. Uit informatie blijkt bovendien dat voor veel families die in de stad wonen, en waarvan de jongen niet wenst geïnitieerd te worden, het onmogelijk is om naar het familiedorp terug te gaan, omdat de kans groot is dat ze onder dwang alsnog worden geïnitieerd. Het is in dit opzicht uiterst ongeloofwaardig dat u gewoon naar het dorp terugkeert, zeker nadat u weet dat u uw opa zou moeten opvolgen en zeker nadat u reeds 14 jaar net in Freetown woonde om een initiatie te voorkomen. (2) Het is nog merkwaardiger, waardoor tevens uw geloofwaardigheid wordt aangetast, dat u zomaar, zonder enige dwang, meegaat met mensen van de Poro gemeenschap op de dag van de begrafenis van uw opa, terwijl u op de hoogte bent van hun lidmaatschap. Uw tante had hen immers aangeduid als mensen van 'soko bana'. (zie gehoor CGVS, p 13) (3) Uw oom, waarvan u verklaart dat hij tegen Poro is gekant en die niet wilt dat u bij Poro wordt betrokken (zie gehoor CGVS, p 17), stuurt u alleen naar het dorp. (zie gehoor CGVS, p 13) Het is verbijsterend dat iemand die geacht wordt om u te beschermen voor Poro en die weet heeft van de opvolging van uw opa u zondermeer, alleen, naar de begrafenis van uw opa stuurt. (4) Verder is het niet aannemelijk dat u niet beter op de hoogte bent over Poro. Zelfs nadat uw opa u heeft aangesproken over zijn opvolging slaagt u er niet in om essentiële aspecten van Poro toe te lichten. (4.1) Zo verklaart u dat Poro voor iedereen is, ook voor jongens en meisjes. (zie gehoor CGVS, p 5-6) Het is pas nadat de protection officer u na meerdere vragen rond Poro en 'jongens en meisjes', expliciet vraagt of jongens en meisjes dezelfde initiatie krijgen dat u verklaart 'Dat weet ik niet. Ik ben geen lid.' (zie gehoor CGVS, p 6) Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers duidelijk dat Poro uitsluitend een mannenzaak is. Het is opmerkelijk dat u, die bent opgegroeid (tot uw tien jaar) in een dorp waar Poro actief was en dit binnen de familie van een Poro-hoofd, hiervan niet op de hoogte bent. (4.2) U verklaart bovendien dat Poro start op jonge leeftijd; tussen vijf – zeven – tien jaar (zie gehoor CGVS, p 5) Uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat initiaties plaatsvinden rond de puberteit. (4.3) Het is onbegrijpelijk dat u verklaart dat 'sowe' de naam is van de vrouwen society. (zie gehoor CGVS, p 6) Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat sowe de naam is van de besnijdstster en dat Bundu/Sande de benaming is van de vrouwen society. **Uit bovenstaande blijkt dat u zelfs niet over op de hoogte bent van enkele basisprincipes van Poro. Het is onbegrijpelijk dat u niet beter op de hoogte bent van Poro enerzijds omdat uw grootvader wilde dat u hem zou opvolgen en anderzijds omdat uw vader niet wilde dat u zou geïnitieerd worden door Poro.** (zie supra) Uw gebrekkige kennis over ed 'societies' doet bovendien vermoeden dat u reeds lang geen band (meer) hebt met het Sierraleonse platteland waar deze societies voornamelijk voorkomen en de daar heersende tradities.

Vervolgens wordt uw algehele geloofwaardigheid verder uitgehold. (1) U kan op geen enkele manier het bestaan van uw zoon bewijzen. Zo verklaart u voor de DVZ dat u niet weet waar uw zoon is (zie verklaring DVZ dd. 8/12/2011, nr. 16). Voor het CGVS verklaarde u echter dat uw zoon zich bij uw moeder bevindt (zie gehoor CGVS, p. 9). Geconfronteerd met deze inconsistentie in uw verklaringen haalt u aan dat u bij de DVZ verklaarde dat uw zoon bij uw moeder was toen u wegliep, maar dat u niet precies wist waar (zie gehoor CGVS, p. 9). Nergens uit uw verklaringen voor de DVZ blijkt deze uitleg echter. Bovendien verklaarde u voor de DVZ wel dat uw moeder zich in Kambia bevond en vermeldde u eveneens een verblijfplaats van uw broers en zussen die bij uw moeder wonen (zie verklaring DVZ, nrs. 13, 30). In dat opzicht is het niet aannemelijk dat u dan voor uw zoon, die ook bij uw moeder zou verblijven, verklaart dat u niet weet waar hij zich bevindt. U verklaart verder dat uw moeder de geboorteaakte van uw zoon heeft (zie gehoor CGVS, p 9) maar dat u niet weet waar uw moeder nu is. (zie gehoor CGVS, p 10) **U kan dus geen enkel materieel bewijs leveren voor het bestaan van uw zoon en u legt over hem tegenstrijdige verklaringen af.** Gezien de rol die uw zoon, als mogelijk toekomstig offer, speelt in uw asielrelaas is het wel degelijk van belang dat u over hem consistente verklaringen zou afleggen. Er kan bijgevolg ernstig getwijfeld worden aan het bestaan van uw zoon en bijgevolg ook aan uw verklaring dat uw zoon zou geofferd worden door de Poro-gemeenschap. (2) U legt **contradictorische verklaringen af over de tijd die u in de Poro-bush heeft**

doorgebracht. Zo verklaart u enerzijds dat u gedurende drie dagen was vastgebonden in de Poro bush (zie gehoor CGVS, p 25) en anderzijds zegt u dat u op 18 november vanuit de bush naar Freetown keerde. (zie gehoor CGVS, p 26) Gezien uw opa stierf op 17 november (zie gehoor CGVS, p 6) en u toen naar de bush werd gebracht, impliceert dit dat u er één nacht heeft verbleven. Tijdens uw gehoor door de DVZ verklaarde u dan weer dat u er 4 nachten bleef (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, dd. 8/12/2011, p. 2) (3) U legt tevens **tegenstrijdige verklaringen af omtrent de woonplaats van uw broers en zus.** Bij de DVZ verklaart u immers dat ze allemaal verblijven in Kambia district, dorp Samu (zie verklaringen DVZ, vraag 30, opgesteld op 8 december 2011). Tijdens uw gehoor op het CGVS beweert u echter dat ze samen met uw moeder in het jaar 2000 zijn verhuisd omwille van de problemen in het dorp. (zie gehoor CGVS, p 14-15) (4) Tot slot kan u niet hard maken dat u effectief wordt **gezocht in Sierra Leone.** U verklaart dat mensen aan uw oom, na uw vertrek, vragen waar u verblijft. (zie gehoor CGVS, p 10) Wanneer de protection officer hierop dieper ingaat door te vragen wie deze mensen zijn, zegt u dat het soko bana zijn. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd hoe u dit kan weten, zegt u 'Het zijn diegene waarmee ik problemen heb.' Wanneer de protection officer hierover meer verduidelijking vraagt, zegt u 'Het is door wat mijn oom zegt. Mijn oom kent ze. Door de uitleg dat hij gaf.' Vervolgens zegt u 'Hij heeft hen herkend. Ze zijn nooit eerder naar zijn huis gegaan.' Wanneer de protection officer u nogmaals vraagt hoe u weet dat deze mensen soko bana zijn, zegt u 'Ik heb er problemen mee.' Eens te meer kan u niet overtuigen. Het feit dat u niet kan duiden hoe u weet dat deze mensen tot de soko bana behoren, doet **nogmaals afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas en uw vrees voor Poro.**

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas kunnen deze bevinding niet wijzigen. U legt uw **geboorteakte** voor die geen enkel objectief element bevat (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Dergelijk document kan enkel als bewijs weerhouden worden, als het ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen, wat hier duidelijk niet het geval is. Bovendien werd het document uitgereikt op 11 november 2011, slechts 17 dagen vóór uw vertrek uit Sierra Leone. U verklaart dit door te stellen dat u dit document nodig had om u in te schrijven voor een negen weken durende opleiding 'Marine times', die zou starten in december 2011. Wanneer de protection officer u vraagt hoeveel de cursus zou kosten, antwoordt u 'Ik ben niet gestart, dus ik weet het niet.' Wanneer de protection officer u confronteert met deze uittaling, past u uw antwoord aan en zegt 'Ha, u bedoelt de prijs. Voor de 9 weken cursus is het 1.000.000 SL' (zie gehoor CGVS, p 12-13) Het is frappant dat u uw antwoord zo snel aanpast na confrontatie van de protection officer waardoor getwijfeld kan worden aan de beweegredenen waarom u uw geboorteakte zou hebben aangevraagd. Daarnaast legt u ook een **CD-rom** voor waarop een optreden van Poro wordt weergegeven. U verklaart zelf dat u niet te zien bent en dat u de CD-rom voorlegt om aan te tonen wat Poro allemaal doet. (zie gehoor CGVS, p 27) Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op uw persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. **Gelet op voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.**

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van "de regels van behoorlijk bestuur" en van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Volgens verzoeker is de bestreden beslissing volledig op onjuiste motieven gesteund bij gebrek aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en is onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen. Verzoeker werd regelmatig bedreigd door de desbetreffende Poro en werd vastgehouden. De plaatselijke autoriteiten konden onvoldoende bescherming bieden. Verzoeker werd met de dood bedreigd en is op het laatste moment kunnen ontsnappen. Hij werd gezocht en zijn leven is ernstig in gevaar.

Dat verzoeker niet méér gegevens heeft omtrent het feit dat hij bij zijn oom in Freetown gerust gelaten werd, wil niet zeggen dat de aangehaalde feiten niet correct zouden zijn. Het is perfect normaal dat hij

niet méér gegevens kan verschaffen van de Poro-gemeenschap aangezien hij op tienjarige leeftijd bij zijn oom is gaan wonen en niets meer met deze gemeenschap te maken heeft gehad tot november 2011.

Verzoeker ging naar de begrafenis van zijn grootvader en had niet het vermoeden dat er na al die jaren nog problemen zouden ontstaan met de Poro. Dat hij zich bepaalde details niet kan herinneren, heeft te maken met het feit dat hij zich in november 2011 in een stresssituatie bevond. Bovendien heeft het CGVS meer dan twee jaar gewacht om verzoekers gehoor af te nemen, zodat het aannemelijk is dat men door deze lange periode enkele dingen vergeten is of niet meer exact kan herinneren. De kleine tegenstrijdigheden of ongeloofwaardigheden zijn dan ook enkel en alleen te wijten aan de houding van het CGVS.

Verzoeker heeft alles verteld wat hij weet en is snel dienen te vluchten, zodat hij niet de nodige documenten heeft kunnen meenemen. Het staat wel vast dat er over essentiële bestanddelen van het verhaal geen tegenstrijdigheden zijn en dat de verklaringen elkaar perfect aanvullen.

Verweerder baseert zich volgens verzoeker op geen enkel objectief element om te stellen dat de aanvraag onvolwaardig zou zijn. Hij gaat enkel uit van veronderstellingen. Er werd geen enkel onderzoek bevolen of contact opgenomen met de instanties ter plaatse. Er dient gekeken te worden naar verzoekers concrete situatie en niet naar de algemene situatie. De toestand ter plaatse kan zeer verschillend zijn van de situatie zoals deze verondersteld wordt door verweerder.

Verzoeker heeft alle inspanningen geleverd, doch zijn enige uitweg was om naar het buitenland te vluchten, zodat hij dan ook in België asiel heeft aangevraagd. Verweerder heeft onvoldoende bewezen dat verzoeker bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker heeft tevens niet kunnen antwoorden op de argumentatie van verweerder.

2.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de motiveringsplicht.

Volgens verzoeker vermoedt verweerder bepaalde feitelijkheden zonder deze op grondige wijze te onderzoeken. Verzoeker meent dat hij wel degelijk zijn verhaal aannemelijk maakt en dat hij voldoende gedetailleerd heeft kunnen antwoorden op de gestelde vragen. Met de motivering van de bestreden beslissing kan iedere asielaanvraag afgewezen worden. Verweerder heeft verzoekers dossiers enkel à *décharge* onderzocht en is doelbewust op zoek gegaan naar tegenstrijdigheden en heeft aan de hand van zijn vraagstelling en houding doelbewust aangestuurd op deze tegenstrijdigheden. Indien een andere manier van vraagstelling was gehanteerd, dan zou duidelijk gebleken zijn dat de kern van de verklaringen hetzelfde is. De bestreden beslissing is genomen met machtsoverschrijding en is strijdig met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en met artikel 52 en 62 van de vreemdelingenwet. Er wordt enkel geargumenteed dat verzoekers verhaal ongeloofwaardig zou zijn, doch dit wordt op geen enkel ogenblik hard gemaakt met enig concreet bewijs. Verweerder verwijst naar een louter eigen interpretatie van de feiten die tevens door geen enkel objectief element gestaafd wordt. Er dient steeds gekeken te worden naar de concrete situatie ter plaatse en het volstaat niet om te verwijzen naar algemene stellingen of een eigen interpretatie van de ondervrager.

2.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Bij zijn terugkeer zal verzoeker het slachtoffer worden van handelingen verboden door artikel 3 van het EVRM. Verzoeker zal blootgesteld worden aan represailles, wordt nog steeds gezocht en zal tevens mishandeld worden. Er bestaat minstens een reëel risico dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.

2.1.4. In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 5 en 8 van het EVRM.

Verzoekers veiligheid en vrijheid is geenszins gewaarborgd in zijn land van herkomst. Hij heeft er geen inkomen en geen plaats om te verblijven en wordt nog steeds gezocht. Het is quasi onmogelijk om er een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer mishandeld en uitgesloten zal worden. Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd in België en heeft zich in de maatschappij geïntegreerd en hiervoor de nodige inspanningen geleverd. Hij verblijft sinds november 2011 in België.

2.1.5. In wat zich aandient als een vijfde middel beroept verzoeker zich op humanitaire gronden.

Verzoeker is goed geïntegreerd. Indien het beroep tot hervorming niet gegrond zou verklaard worden, zou dit een humanitair onrecht uitmaken.

2.2.1. Gelet op hun onderlinge samenhang worden de ingeroepen middelen hieronder samen behandeld.

2.2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt niet aan welke beginselen van behoorlijk bestuur hij met de “*schending van de regels van behoorlijk bestuur*” geschonden acht, zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.3. Op welke manier de bestreden beslissing behept zou kunnen zijn met machtsoverschrijding kan niet worden ingezien. De commissaris-generaal heeft immers de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel 52 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden. Hoe dit artikel *in casu* geschonden zou (kunnen) zijn kan niet worden ingezien daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.2.5. Waar verzoeker verwijst naar zijn inspanningen tot en mate van integratie in België en stelt dat het een humanitair onrecht zou uitmaken indien het beroep niet gegrond zou worden verklaard, dient te worden opgemerkt dat zijn mate van integratie in België niet relevant is voor de beoordeling van onderhavige asielaanvraag en dat de commissaris-generaal noch de Raad in deze de bevoegdheid heeft om een verblijfsrecht toe te kennen op basis van humanitaire gronden. Er bestaat geen bepaling die toelaat om louter op basis van humanitaire overwegingen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoeker.

2.2.6. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

2.2.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.9. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoeker aanvoert dat verweerder de bestreden beslissing genomen heeft met een onjuiste en onvoldoende motivering door middel van niet-bewezen veronderstellingen, zonder een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, zonder zich te baseren op een objectief element en dat hij doelbewust op zoek ging naar tegenstrijdigheden en aan de hand van zijn vraagstelling en houding doelbewust op deze tegenstrijdigheden heeft aangestuurd, dient opgemerkt dat verzoeker doorheen deze in onderhavig verzoekschrift vele malen herhaalde kritiek op de bestreden beslissing echter geen enkele keer *in concreto* aanduidt waar verweerders motivering onjuist of onvoldoende is, welke veronderstellingen niet bewezen zijn, waar volgens hem een onderzoek diende gevoerd te worden, waar verweerder zich niet op een objectief element steunde en waaruit blijkt dat verweerder doelbewust op zoek ging naar tegenstrijdigheden of door zijn vraagstelling en houding doelbewust op deze tegenstrijdigheden zou hebben aangestuurd. Verzoeker brengt dan ook geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Het in zeer algemene bewoordingen bekritisieren van de bestreden beslissing zonder *in concreto* te duiden waar deze kritiek precies tegen gericht is, kan de motieven van de bestreden beslissing uiteraard niet weerleggen.

Overigens duidt verzoeker evenmin *in concreto* aan waar volgens hem naar zijn eigen concrete situatie in plaats naar de algemene situatie zou moeten gekeken worden.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet méér gegevens kan verschaffen aangaande de Poro-gemeenschap omdat hij op tienjarige leeftijd bij zijn oom in Freetown is gaan wonen en niets meer met deze gemeenschap te maken heeft gehad tot november 2011, dient opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat zijn vader lid was van de Poro-gemeenschap en dat zijn grootvader zelfs het hoofd van deze gemeenschap in zijn dorp was (gehoorverslag CGVS, p. 5 en 23). Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker door zijn vader en grootvader geïnformeerd werd over de gebruiken en gewoonten van de Poro-gemeenschap en hetgeen van hem in de toekomst zou verwacht worden aangezien verzoeker verklaarde dat hij als oudste kleinzoon zijn grootvader zou moeten opvolgen (gehoorverslag CGVS, p. 6 en 16). De bestreden beslissing stelt dan ook terecht: "*Voor iemand van wie verwacht wordt dat hij hoofd zou worden van een gemeenschap die duidelijk heel belangrijk is voor haar leden, is het niet aannemelijk dat ze die gedurende 14 jaar niet zouden trachten te overtuigen of zouden aanmanen om tot initiatie over te gaan.*" Gelet op het feit dat verzoeker zijn land van herkomst ontvluchtte omwille van zijn vrees voor een gedwongen initiatie en opvolging van zijn grootvader aan het hoofd van de Poro-gemeenschap, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich de moeite getroost om zich terdege te informeren over deze gemeenschap. Dat verzoeker dit niet deed, getuigt van een gebrek aan interesse en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Waar verzoeker aanvoert dat hij zich in november 2011 in een stresssituatie bevond en zich daardoor bepaalde details niet meer exact kan herinneren, dient opgemerkt dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de vaststellingen in de bestreden beslissing. In dit kader is het dan ook geen dienstig verweer te verwijzen naar het feit dat verzoeker ongeveer twee jaar na zijn asielaanvraag zijn asielrelaas op het CGVS diende af te leggen.

Waar verzoeker nog stelt dat hij niet heeft kunnen antwoorden op de argumentatie van verweerder, dient opgemerkt dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Voorts bestaat er geen rechtsregel die bepaalt dat de commissaris-generaal verzoeker op voorhand had moeten confronteren met alle vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Nog daargelaten dat verzoeker, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of risico loopt op ernstige schade, kan de schending van artikel 5 van het EVRM *in casu* niet dienstig worden aangevoerd daar de Raad, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, te dezen uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling en over de nood aan subsidiaire bescherming.

2.3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolging. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoeker al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve, mede in acht genomen de hoger gedane vaststellingen omtrent de aangehaalde problemen, niet dienstig aangevoerd.

2.3.5. Gelet op de hoger gedane vaststellingen, wordt de aangevoerde schending van artikel 14 van het EVRM niet onderbouwd. Voornoemd artikel kan *in casu* geen toepassing vinden daar dit artikel, dat het genot van de in het EVRM bepaalde rechten verzekert zonder onderscheid op welke grond ook, slechts kan worden ingeroepen in samenhang met een ander in het EVRM neergelegd recht.

2.3.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS